

Andrej Sládkovič: Marína

Vypracovala: Mgr. Halušková

Literárny druh: veľké dielo ľúbostnej a reflexívnej lyriky v štúrovskej literatúre

Literárny žáner: lyricko-epická skladba

Téma: krása, láska a láska k vlasti

Idea: autor ospieval svoju lásku k Maríne, jej mladosť a krásu

Kompozícia: 291 slôh po 10 veršov

Hlavné postavy:

Autor – zamilovaný mladík, básnik

Marína – autorova životná láska

Marína je veľkým dielom ľúbostnej a reflexívnej lyriky v štúrovskej literatúre. Autor v tomto diele prišiel na tematiku slovanskej vzájomnosti, lásky k vlasti a národu. Prvý sa osmelil v rozsiahlej skladbe osláviť krásu a mladosť, vysloviť svoj cit v radostnom i bolestnom prežívaní lásky. Sládkovič ako štiavnický lýceista sa zaľúbil do Márie Pišlovej. Ona opätovala jeho city, ale keď Sládkovič študoval v Halle, rodičia ju prinútili vydať sa za druhého. Sládkovič pod možnosťou straty Márie začal písať verše. Verí v Máriinu vernosť a lásku, ktorú nič nezlomí. Sprítomňuje ju v obrazoch. Vidí ju, ako v izbe spieva, ako sa vyznáva zo svojej lásky k nemu, odbíja bohatého pytača a prisahá vernosť milému. Keď rodičia predsa donútili Máriu vydať sa za bohatého perníkára, Sládkovič do pôvodnej osnovy skladby vsunul pochmúrny zložky. Marína narieka nad svojim osudom. Básnik prekonáva žiaľ, víťazí v ňom vôľa a povinnosť k životu. V záverečných strofách nevyjadruje trpkosť, ale len spomienku na krásnu lásku.

V prvých strofách autor ospevuje svoju lásku k Maríne a vyjadruje svoju túžbu po kráse.

Prirovnáva jej krásu k niečomu neobyčajne krásnemu, ako keď sa Marína zjaví v okne a osvieti ju lúč slnka vyzerať, že je pri nej anjel. Autor sa taktiež bojí jej odmietnutia.

Vyzdvihuje a vzdáva úctu vrchu Sitno a nemá rád vrch Paradis, lebo Sitnu odopiera česť. Príde k nemu bohyňa vernosti a dáva mu knihu, v ktorej si autor prezerá obrázky a všade vidí Marínu. Jeho láska k žene sa spája s láskou k vlasti. Jeho ideálom je: ...“Vlast' drahú ľúbiť v peknej Maríne, Marínu drahú v peknej otčine, a obe v jednom objímať!”

Autor tiež ospevuje lásku a prirovnáva ju k rôznym veciam. Chce chodiť tam, kde chodí ona a prihovára sa aj k Sitnu a Holiam. V ďalších strofách píše o tom ako deva plače, lebo jej matka ju chce vydať za iného muža. A ona poslušná deva ju musí počúvať.

Tento vzťah k životu pomohol Sládkovičovi nájsť vyrovnanie po rozchode s Máriou. Rozpráva s vílou, ktorá je Marína, o láske a o šťastí. Tu mu ona vraví, nech ide s ňou do hôr a pod Ďumbier, budú tam bývať v mramorovom zámku pri belasých potôčikoch Pohronia. Tam sa ona

každé ráno kúpe. Prehovára ho, aby s ňou odišiel. Mládenec neodíšiel a víla zmizla. Láska k životu a k vlasti zvíťazila nad láskou k milej.

V záverečných strofách sa začína lúčiť s milou a s ľuďmi. Ostáva verný národu a milej. Dúfa, že po smrti prídu obaja pred nebeskú bránu a Boh ich bude milovať. Taktiež sa zamýšľa nad zmyslom života. Výsledkom je práca pre blaho iných.

V Maríne sa odzrkadľuje problém vzťahov medzi mladými ľuďmi Sládkovič obnažuje falošnú morálku, ktorej je cudzia šľachetnosť a úprimnosť vzťahov medzi ľuďmi. Aj láska medzi mladými ľuďmi rieši ako problém hmotných záujmov.